

кримінальну відповідальність за скоєння та сприяння цим злочинам. [5, електронний ресурс].

Отже, виходячи із зазначеного, варто зробити висновок, що створення Комісії є напоручд актуальним та навіть необхідним заходом Кабінету Міністрів. Вже за невеликий проміжок часу Комісія розглянула низку заяв, по більшості з яких вже прийнято рішення. Це дає змогу Україні поліпшити свій міжнародний імідж та інвестиційний клімат, а як наслідок стабілізувати економічну систему та привабити закордонних інвесторів.

Список використаних джерел:

1. Постанова Кабінету Міністрів України «Про утворення Міжвідомчої комісії з питань захисту прав інвесторів, протидії незаконному поглинанню та захопленню підприємств» від 21 лютого 2007 р. № 257 у редакції Постанови Кабінету Міністрів України від 27 травня 2013 р. № 502
2. Діба Ірина. Обличчя зла, або як боротися з рейдерством. // Юридичний вісник України. – 2006. – № 47. – С. 8
3. В. Серов. Украинское рейдерство: от мелкого бандитизма до транснациональных корпораций. // Бизнес. – 2006. – № 51. – С. 89-109
4. Електронний ресурс: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=3072> стаття
5. Електронний ресурс: <http://1tv.com.ua/ru/news/2013/09/16/45570>

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ СКЛАДУВАННЯ ВІДХОДІВ НА ТЕРИТОРІЇ ПІДПРИЄМСТВ

Щукірідзе Катерина Сергіївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Нескороджена Л.Л.*

Вивіз сміття було і залишається однією із найактуальніших комунальних проблем. Статтею 16 Конституції України закріплено: «Забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги на території України, подолання наслідків Чорнобильської катастрофи - катастрофи планетарного масштабу, збереження генофонду українського народу є обов'язком держави» [1]. Таким чином, охорона навколишнього природного середовища від різного роду негативних впливів, збереження раціонального використання, відновлення природних об'єктів та ресурсів, охорона і захист екологічних прав та інтересів громадян сьогодні є однією з основних функцій держави і полягає, в тому числі в організації належного екологічного контролю у пунктах пропуску через державний кордон з метою запобігання випадків ввезення або вивезення в Україну екологічно-небезпечних відходів та вантажів, недоброякісної імпоротної продукції. Вищевикладене і обумовлює актуальність обраної теми.

Кількістю порушниками взагалі не усвідомлюється сам факт здійснення порушення природоохоронного законодавства під час заміщення або забруднення відходами (внутрішньої) території підприємств. Легкі порушники помилково вважають, що ліміт на утворення відходів – це державний дозвіл на утворення та складування відходів у будь-якій частині території підприємств, установ та організацій.

В ст.17 Закону України «Про відходи», передбачені обов'язки суб'єктів господарської діяльності у сфері поводження з відходами. Відповідно до Порядку розроблення, затвердження і перегляду лімітів на утворення та розміщення відходів (затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 03.08.1998р. №1218), суб'єкти господарювання повинні мати дозвіл на передачу їх іншому власнику (на розміщення, утилізацію, знешкодження тощо) або на утилізацію чи розміщення на своїй території (тобто встановлюється об'єм, кількість відходів, які можна утворити) [3]. Така передача повинна бути на підставі договору, який укладає суб'єкт господарської діяльності у сфері поводження з відходами з юридичною особою, яка в установленому порядку визначена виконавцем послуг на вивезення побутових відходів на певній території, на якій знаходиться об'єкт утворення відходів [2].

Ч.7 ст.33 Закону України «Про відходи», забороняє несанкціоноване скидання і розміщення відходів у підземних горизонтах, на території міст та інших населених пунктів, на територіях природно-заповідного фонду, на землях природоохоронного, оздоровчого, рекреаційного та історико-культурного призначення, в межах водоохоронних зон та зон санітарної

охорони водних об'єктів, в інших місцях, що може створювати небезпеку для навколишнього природного середовища та здоров'я людини.

На нашу думку, у правовому регулюванні скидання і розміщення відходів, є ряд проблем, а саме:

1) за порушення законодавства про відходи, особи винні в такому порушенні, несуть відповідальність: дисциплінарну, адміністративну, цивільну чи кримінальну відповідальність (п.п. а), б) ч.1 ст.42 Закону України «Про відходи», ст.43 Закону України «Про відходи», ст.68 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища»). Застосування заходів дисциплінарної, адміністративної або кримінальної відповідальності не звільняє винних від компенсації шкоди, заподіяної забрудненням навколишнього природного середовища та погіршенням якості природних ресурсів. Разом з тим, механізму визначення заподіяної шкоди навколишньому природному середовищу не встановлено.

2) Проблема утилізації відходів виробництва пов'язана з проблемою охорони навколишнього середовища від забруднення. Кінцевою метою раціонального природокористування повинно бути максимальне залучення у виробництво сировини. Чим менша відходомісткість виробництва, тим вищий рівень розвитку продуктивних сил, економічніше виробництво.

3) сучасний стан довкілля свідчить про те, що екологічні проблеми, крім іншого, обумовлені неналежним використанням земельних ресурсів, їх забрудненням та засміченням. Вказане прямо та опосередковано загрожує здоров'ю людини, її життю, життєдіяльності.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254ч/96-ВР
2. Про відходи: Закон України від 05.03.1998 // Відомості Верховної Ради –1998. - № 36-37. - Ст.242.
3. Про затвердження Порядку розроблення, затвердження і перегляду лімітів на утворення та розміщення відходів: затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 03.08.1998 № 1218 // Офіційний вісник України. -1998. -№ 31. -Ст. 97.

ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ КОРПОРАТИВНОЇ ФОРМИ ІНВЕСТУВАННЯ В ПРОЦЕСІ СТВОРЕННЯ АКЦІОНЕРНИХ ТОВАРИСТВ

Феденко Вероніка Ігорівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Борцевич П.С.*

студент 4-го курсу Навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Особливо важливе значення в господарському житті України набули акціонерні товариства, у формі яких функціонує більшість великих та середніх підприємств різних секторів економіки. Ця форма широко застосовується у процесі приватизації майна державних підприємств.

В Україні на сьогоднішній день діє понад 25 тисяч акціонерних товариств, а точніше за даними Державної статистики України на 1 вересня 2013 року їх нараховується 25 108 тисяч [1].

30 квітня 2009 року набрав чинності Закон України «Про акціонерні товариства». Необхідно зазначити, що до 2008 року основним законодавчим актом, який регулював діяльність акціонерних товариств був Закон «Про господарські товариства» [2].

В статті 3 Закону України «Про акціонерні товариства» наведено легальне визначення акціонерного товариства, де акціонерне товариство – господарське товариство, статутний капітал якого поділено на визначену кількість акцій однакової номінальної вартості, корпоративні права за якими посвідчуються акціями [3]. Правове становище акціонерних товариств визначають також Господарський та Цивільний кодекси України.

Аналіз положень Закону України «Про акціонерні товариства» і Господарського кодексу України [3,4] дозволяє визначити характерні риси притаманні акціонерним товариствам:

1) акціонерне товариство не відповідає за зобов'язаннями акціонерів; 2) до товариства та його органів не можуть застосовуватися будь-які санкції, що